

Arrest

nr. 213 609 van 6 december 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 20 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 november 2018.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekster en haar advocaat P. J.P. LIPS en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Liberiaanse nationaliteit te beschikken en te behoren tot de Bandi etnie. U bent geboren op 23 augustus 1998 in Kolahun, in Lofa County. U groeit op in het dorp Geigman. Uw beide ouders komen om het leven wanneer u 10 jaar bent. Daarna wordt u opgevoed door M. B. (...). U gaat naar school, werkt in de landbouw en voert huishoudelijke taken uit.

Op 10-jarige leeftijd, kort na het overlijden van uw beide ouders, initieert M. B. (...) u in de Sande Bush. Tijdens deze ceremonie worden er markeringen op uw rug aangebracht en wordt u genitaal verminkt.

Wanneer u 18 jaar bent, transformeert M. B. (...) zich in een man. Zij heeft op deze manier regelmatig seksuele gemeenschap met u wanneer u slaapt. M. B. (...) doet dit om u voor te bereiden op uw nakende huwelijk met een duivel of 'ado', een magiër. Enkele dagen na het eerste nachtelijke bezoek vertelt M. B. (...) u dat u zal trouwen.

Vanaf augustus 2018 hebben er wekelijks bijeenkomsten van de Sande Bush-gemeenschap plaats voor de woning van M. B. (...). Dit ter voorbereiding van uw nakende huwelijk. U neemt zelf niet deel aan deze bijeenkomsten, maar wordt wel gevraagd een vloeistof te drinken. U wilt dit niet drinken, waarbij J. (...), een vriendin van M. B. (...), stelt dat u in oktober zal huwen en dat u niet verplicht moet worden om de vloeistof te drinken.

In september hebben de bijeenkomsten regelmatig plaats. Op 4 september 2018 vlucht u uit de woning van M. B. (...). U vlucht naar uw vriendin H. (...) in het dorp Tonewa.

Op 10 oktober 2018 verlaat u het dorp Tonewa omdat u nog steeds gezocht wordt. U verlaat diezelfde dag Liberia en gaat te voet naar Conakry in Guinee. U verblijft enkele weken in Conakry, waarna u naar België reist met de hulp van een blanke man. Op 11 oktober 2018 dient u een verzoek om internationale bescherming in.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u een medisch attest neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bij de indiening van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u aangeeft het persoonlijk onderhoud in het Engels en het Bandi te kunnen afleggen. Aangezien er geen tolk Bandi beschikbaar is, werd getracht u op 26 oktober 2018 in het Engels te horen. Tijdens dit onderhoud blijkt dat uw Engels onvoldoende is om het onderhoud verder te zetten. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er een tolk Kreyol (Pidgin-Engels van Liberia) voorzien tijdens het onderhoud van 31 oktober 2018. Tijdens dit onderhoud verklaart u de tolk goed te begrijpen (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 31/10/2018 (verder notities CGVS), p. 2 + p. 30).

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en/of 57/6/4, eerste lid voor procedures aan de grens van de Vreemdelingenwet.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid omdat u niet in het bezit bent van de nodige documenten voor binnenkomst op het grondgebied, rechtvaardigt dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U verklaart dat u door uw pleegmoeder M. B. (...) gedwongen uitgetrouwde werd aan een 'ado', een magiër (notities CGVS, p. 18-19).

U kan het gedwongen karakter van dit huwelijk echter niet aannemelijk maken.

U verklaart voor het CGVS dat uw beide ouders om het leven kwamen toen uzelf 10 jaar was (notities CGVS, p. 6), waarna u bij M. B. (...) verbleef. Echter, door de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) gevraagd naar de verblijfplaats van uw ouders, verklaart u dat beiden zich in Liberia bevinden (Verklaring DVZ, p. 6), maar geeft u niet aan dat uw ouders overleden zijn. Daarenboven verklaart u voor het CGVS dat M. B. (...) een hele goede vriendin was van uw moeder en dat M. B. (...) daarom besloot voor u te zorgen (notities CGVS, p. 14). Echter, gevraagd nog iets anders te vertellen over M. B. (...), weet u enkel dat zij betrokken is bij kwade praktijken en dat zij u naar de Sandy Bush gebracht heeft. U nogmaals gevraagd iets te vertellen over M. B. (...), verklaart u nogmaals dat alles wat u weet die 'kwade praktijken' zijn (notities CGVS, p. 15). Het is echter allerminst aannemelijk dat u niet meer spontaan kan vertellen over M. B. (...), die een goede vriendin was van uw moeder en die u zou opgevoed hebben (notities CGVS, p. 6). U legt tegenstrijdige verklaringen af over het overlijden van uw ouders. U legt eveneens inconsistente verklaringen af over de persoon die u beweerdelijk opvoedde na het zogenaamde overlijden van uw ouders. U maakt het dan ook niet aannemelijk dat u door M. B. (...) in huis opgenomen en opgevoed werd. Daarenboven legt u tegenstrijdige verklaringen af over de verblijfplaats van uw zus. Voor de DVZ verklaarde u dat uw zus zich in Guinee bevindt (Verklaring DVZ, p. 8), terwijl u voor het CGVS verklaart dat u verteld werd dat uw zus in Liberia was (notities CGVS, p. 16). Het profiel dat u van zichzelf schetst komt bij deze reeds in het gedrang.

Daarenboven verklaart u de 'high school' gedaan te hebben, nl. tot de 12e graad onderwijs (notities CGVS, p. 9). Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt echter dat de schoolplicht in Liberia afloopt op de leeftijd van 15 jaar en 58% van de jongeren (in 2014) niet over een diploma lager onderwijs beschikten (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). De 12e graad wordt pas bereikt wanneer de student 17-18 jaar is. Dit is enkele jaren boven de maximumleeftijd van de schoolplicht. Indien u werkelijk in een afgelegen, landelijke omgeving woonde en M. B. (...) werkelijk de bedoeling had u uit te huwelijken in het kader van traditionele, kwade praktijken, is het niet aannemelijk - zeker niet in de geschetste Liberiaanse context - dat u tot de 12e graad school kon lopen. Bovendien verklaart u school gelopen te hebben in de William Booth-school net buiten het dorp (notities CGVS, p. 26). U verklaart eveneens naar een overheidsschool gegaan te zijn. Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt echter dat er in Lofa County geen William Booth school gevestigd is (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Bovendien is de William Booth-school geen door de overheid georganiseerde onderwijsinstelling, maar wordt de school wel beheerd door het Leger des Heils. U legt verklaringen af omtrent uw opvoeding die niet aannemelijk zijn in een door u aangehaalde context van een kleine dorpsgemeenschap in Lofa County waar u uiteindelijk geofferd en onder dwang uitgehuwelijkt zal worden.

U verklaart aanvankelijk dat u op 18-jarige leeftijd – in 2016 - door M. B. (...) ontmaagd werd (notities CGVS, p. 10). Enkele dagen daarna begon zij u te spreken over iemand die met u zou trouwen. Even later verklaart u dat u vanaf augustus (2018) de mensen begon te zien en de vergaderingen, en - dan pas - zag u dat wat M. B. (...) vertelde serieus was (notities CGVS, p. 14). Later verklaart u nogmaals dat zij (M. B. (...)) eerst de initiatie deed (toen u 18 jaar was), maar nam u het toen niet serieus (notities CGVS, p. 23-24). U nam het pas serieus toen ze zei dat u zou gaan trouwen. Gevraagd of het twee jaar duurde voor ze u vertelde dat u ging trouwen, verklaart u dat ze u, toen u 18 jaar was, vertelde dat u klaargemaakt moest worden voor het huwelijk. Ter bevestiging gevraagd of zij u al zei dat u moest trouwen toen u 18 jaar was, antwoordt u bevestigend. Gevraagd waarom de initiatie zolang duurt, verklaart u "Naar mijn mening was dat de tijd die ze gaf zodat het dan officieel was om te trouwen." Nogmaals gevraagd waarom het twee jaar duurde voor het huwelijk zou plaatshebben, te meer daar M. B. (...) u toch ook onmiddellijk na de initiatie op uw 18 jaar kon laten trouwen, verklaart u dat het was om u te overtuigen. Ter bevestiging gevraagd of die 2 jaar was om u te overtuigen, verklaart u dat M. B. (...) u zelfs smeekte en dat het was om u te overtuigen. Het is echter allerminst aannemelijk dat M. B. (...) u zou smeken om te trouwen en u gedurende 2 jaar tracht te overtuigen, indien u gedwongen uitgehuwelijkt werd. Het is daarenboven niet aannemelijk dat u gedurende een periode van 2 jaar de dreiging van een gedwongen huwelijk niet serieus zou nemen, te meer daar u verklaart eigenlijk al 2 jaar angst te hebben (notities CGVS, p. 19). U verklaart bang geweest te zijn omdat er vriendinnen waren die door dat huwelijksproces gingen en niet meer terugkwamen. Hoewel u op 17 à 18-jarige leeftijd reeds wist over andere meisjes die verdwenen nadat ze getrouwd waren (notities CGVS, p. 24) en u hoopte niet zo'n slachtoffer te worden, neemt u het op handen zijnde huwelijk niet ernstig. Wat meer is, de gedachte te ontsnappen aan het gedwongen huwelijk komt pas bij u op in het begin van augustus 2018 (notities CGVS, p. 13), toen M. B. (...) vergaderingen organiseerde voor haar huis. Het is echter niet aannemelijk dat u niet eerder dacht aan ontsnappen uit uw situatie, te meer daar u eveneens vreesde te verdwijnen zoals uw vriendinnen. U kan het dan ook niet aannemelijk maken in dergelijke omstandigheden geleefd te hebben.

Gevraagd naar de naam van de persoon met wie u moest trouwen (notities CGVS, p. 17), verklaart u dat hij een duivel was en u zijn naam niet kan weten. Door de interviewer gesteld dat een man een naam heeft, verklaart u dat hij en uzelf nooit bij elkaar gezeten hebben. U verklaart verder dat u hem nooit ontmoet heeft om met hem te praten. Eerder verklaarde u tijdens het onderhoud reeds dat M. B. (...) u, toen u 18 jaar was, zei dat u heel snel aan de duivel gegeven zou worden (notities CGVS, p. 11). Later tijdens het onderhoud verklaart u echter dat M. B. (...) u vertelde dat u met een man moest trouwen, maar dat ze niet zei dat het een duivel was (notities CGVS, p. 22). U legt tegenstrijdige verklaringen af of M. B. (...) deze 'ado' een duivel noemde, te meer daar u door de interviewer eerder reeds gevraagd werd "Wat dacht u toen u de eerste keer hoorde dat u met de duivel moest trouwen?" (notities CGVS, p. 12) en "Toen u 18 jaar was en M. B. (...) zei u dat u met de duivel zou trouwen, was u ook bang dat u op die manier zou verdwijnen?" (notities CGVS, p. 13) en u bij geen van deze gestelde vragen aanvoert dat M. B. (...) deze 'ado' nooit een duivel genoemd heeft.

Bovendien legt u inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af over J. (...), een vriendin van M. B. (...) (notities CGVS, p. 20). U verklaart dat u aan J. (...) vertelde dat u eigenlijk niet wou trouwen, waarna zij u vertelde dat u reeds markeringen op uw lichaam heeft – die eveneens bevestigd worden met een medisch attest – en dat u daarom verplicht bent bij de gemeenschap te gaan en dat u verplicht geofferd wordt aan de gemeenschap. Echter, eerder tijdens het onderhoud kan u enkel aangeven dat deze vriendin niet ver van het dorp bij de beek verbleef (notities CGVS, p. 11) en verklaart u uitdrukkelijk geen nauwe betrekkingen of gesprekken gehad te hebben met deze vrouw, hoewel zij tijdens de bewuste bijeenkomsten aan uw kant stond en u niet wou dwingen om een bepaalde vloeistof op te drinken. U maakt het niet aannemelijk met J. (...) gesproken te hebben over uw gedwongen huwelijk.

Daarenboven, gevraagd of u met iemand over het huwelijk sprak, antwoordt u ontkennend (notities CGVS, p. 17). Ter verduidelijking gevraagd of u met iemand eender wat omtrent het huwelijk besproken heeft, antwoordt u nogmaals ontkennend. U verklaart elders echter met meerdere personen het huwelijk en uw bereidheid om te huwen besproken te hebben, o.m. met H. (...) en de blanke man die u geholpen heeft (notities CGVS, p. 23). Gevraagd of u het aan nog anderen gezegd heeft, antwoordt u ontkennend. Eerder verklaarde u echter dat u ook met J. (...), de vriendin van M. B. (...) sprak over uw nakende huwelijk (notities CGVS, p. 20). U legt tegenstrijdige verklaringen af over de personen met wie u sprak over het huwelijk.

U verklaart eveneens dat M. B. (...) vanaf augustus bijeenkomsten (of vergaderingen) organiseerde met andere leden van de Sande Bush-gemeenschap (notities CGVS, p. 10-11). U verklaart verder dat de vergaderingen vanaf september niet langer wekelijks gebeurden, maar dagelijks. Later tijdens het onderhoud verklaart u dat de vergaderingen in september meer frequent waren (notities CGVS, p. 22). Gevraagd hoe u weet dat deze vergaderingen in september frequenter waren, als u toen al weg was uit het dorp, verklaart u uitdrukkelijk dat de laatste vergadering voor u wegging op 1 september was. Eerder verklaarde u reeds dat u op 4 september uw dorp verliet en naar het dorp van H. (...) ging (notities CGVS, p. 5). U heeft slechts 1 vergadering meegemaakt in de maand september - waarna u nog enkele dagen in het dorp verbleef zonder dat een nieuwe vergadering plaats had – en kan dus allermindst aannemelijk maken dat de vergaderingen in september op dagelijkse basis plaats hadden, te meer daar u na uw vertrek uit uw dorp niets meer vernomen heeft over M. B. (...) (notities CGVS, p. 27) en u geen nieuws heeft over uw dorp sinds u er weggegaan bent (notities CGVS, p. 28). Daarenboven maakt u uw eigen aanwezigheid op deze bijeenkomsten niet aannemelijk, u immers meerdere malen gevraagd of u ooit aanwezig was bij zo'n bijeenkomst, antwoordt u ontkennend (notities CGVS, p. 15 + p. 20), hoewel u tijdens een van deze bijeenkomsten voorgesteld werd om een vloeistof te drinken (notities CGVS, p. 10).

Bovendien legt u verklaringen af die tegenstrijdig zijn met de informatie waarover het CGVS beschikt. U verklaart dat meisjes pas vanaf hun 18 jaar uitgehuwelijkt worden (notities CGVS, p. 21). Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt echter dat onder het gewoonterecht meisjes vanaf 16 jaar mogen huwen (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier).

Het is daarenboven verwonderlijk dat u, die uitgehuwelijkt zou worden aan een 'ado', de woonst en het dorp zomaar kan verlaten omdat zij daar zin in heeft (notities CGVS, p. 26), te meer daar u denkt dat de meeste mensen die bij de gemeenschap (Sande Bush) gaan, mensen zijn uit het dorp (notities CGVS, p. 19) en er dus toch een zekere controle zou zijn over uw verplaatsingen.

Bovendien legt u inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af over uw reis naar België. U verklaart aanvankelijk Liberia verlaten te hebben op 10 oktober (notities CGVS, p. 3). Gevraagd of u voor 10 oktober 2018 Liberia ooit verlaten heeft, antwoordt u ontkennend. Later verklaart u echter in de periode van 18 september tot 10 oktober tussen de grens van Guinee en Liberia geweest te zijn (notities CGVS, p. 5), en het merendeel van de tijd in Conakry verbleven te hebben. Voor de DVZ verklaarde u echter Liberia verlaten te hebben op 10 oktober en slechts een dag in Conakry verbleven te hebben (Verklaring DVZ, p. 11). Daarenboven verklaart u dat u van de grens naar Angie (in Conakry), zo'n 2 uur te voet onderweg bent (notities CGVS, p. 6). Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt dit echter onmogelijk, aangezien de afstand tussen Conakry en de grens met Liberia meer dan 500 kilometer bedraagt (beschikbaar in uw administratieve dossier). Hoewel u verklaart niet meer teruggekeerd te zijn naar Liberia (notities CGVS, p. 28-29), blijkt uit informatie die door de luchtvaartpolitie verstrekt werd dat u naar België gereisd bent met een vlucht komende van Monrovia, Liberia (Verslag Aanvraag Internationale Bescherming - vervolg). Uit deze zelfde informatie blijkt dat u voor de luchtvaartpolitie verklaarde vanuit Conakry aangekomen te zijn, ook wanneer u meegedeeld werd dat er op de bewuste dag geen vlucht uit Conakry toekwam. Hoewel de luchtvaartpolitie u camerabeelden toonde, bleef u volhouden vanuit Conakry te komen. Voor het CGVS verklaart u echter nooit in de richting van Monrovia geweest te zijn (notities CGVS, p. 6-7). Gevraagd of u niet met het vliegtuig uit Monrovia kwam, verklaart u "Ik weet niet van waar ik vertrok." Gevraagd hoever de luchthaven van Conakry was, verklaart u dat het met een motorfiets ongeveer een uur was. Ter bevestiging gevraagd of het een luchthaven dichtbij Conakry was, haalt u uw schouders op. Bevestiging gevraagd, verklaart u vertrokken te zijn van de grens en dat u niet kon zeggen of het de richting was van Guinee of Monrovia. Verder gevraagd hoe u dat niet kan weten, omdat u in de luchthaven toch ergens zal zien of deze in Guinee of Liberia ligt, verklaart u "Ik heb niet gezegd dat we niet naar een luchthaven gingen. Ik nam het vliegtuig, maar ik weet niet meer of het in Guinee of Liberia was." Gevraagd naar de naam van de luchthaven, weet u deze niet. Gevraagd naar de grote hoofdletters die op het bagagelabel stonden, kan u zich niet meer herinneren wat erop stond. Door de interviewer opgemerkt dat u zei dat u in Conakry een vliegtuig nam toen u videobeelden getoond werden waaruit bleek dat u met een vliegtuig komende vanuit Monrovia gereisd had, verklaart u dat er u alleen gezegd werd dat ze uw bewegingen wilden nagaan, maar dat ze u niet getoond hebben dat u uit Monrovia kwam. Gevraagd of ze u geen videobeelden getoond hebben, verklaart u dat ze u bij uw aankomst uw vingerafdrukken namen en een foto van uw tas, maar dat ze u geen beelden van uw bewegingen getoond hebben. Ter bevestiging gevraagd of ze die (beelden) nooit getoond hebben, verklaart u dat ze nooit getoond werden. U legt tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af over uw reis naar België, waardoor eveneens uw reisweg onaannemelijk is.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

U legt in kader van uw verzoek om internationale bescherming een medisch attest voor waarbij de arts o.m. meerdere littekens op uw lichaam vaststelt. Het behoort echter niet tot de bevoegdheid van de arts om de omstandigheden waarin deze littekens opgelopen werden, vast te stellen. Het medisch attest bevestigt dus dat u littekens heeft, maar biedt geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin u deze heeft opgelopen.

Uit het medisch attest blijkt eveneens dat u een genitale verminking type II ondergaan heeft. Zelf verklaart u eveneens dat "een deel van mijn seksuele organen afgesneden werden" (notities CGVS, p. 14). U uit echter geen vrees m.b.t. uw genitale verminking, maar wijst enkel op medische problemen. Voor wat betreft de gevolgen die u zou ondervinden van de besnijdenis die u in het verleden hebt ondergaan kan worden opgemerkt dat hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, vloeit het aangehaalde aanhoudende karakter voort uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kunnen veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel, een asielzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen. De erkenning van de hoedanigheid van vluchteling op basis van het Verdrag van Genève is voor de rest volledig ondoeltreffend om een einde te maken aan het fysieke en psychische lijden in verband met de vervolging, aangezien het bestaan van dit lijden losstaat van de juridische status van betrokkene.

Bovendien zou het psychologisch welzijn dat voortvloeit uit het vooruitzicht, in een land van bescherming een status te kunnen genieten die recht geeft op een adequate verzorging van dit lijden, alleen niet volstaan om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling te rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 4, 18, 47, 52 en 53 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 10.2 en 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“3.2.1. De bestreden beslissing schendt de ingeroepen middelen om de volgende redenen.

Verwerende partij weerhoudt in de bestreden beslissing dat er bijzonder procedurele noden blijken omdat het Engels dat verzoekende partij een dermate zwaar accent heeft en een Bandi tolk niet voorhanden is: zij acht evenwel dat een tolk Kreyol voldoende kan overbrengen.

Verwerende partij weerhoudt verder de volgende motieven:

(1) de procedure ingevolge artikel 57/6/1, § 1 "en/of" artikel 57/6/4 van de Immigratiewet van 15 december 1980 wordt versneld omdat verzoekende partij geen binnenkomstdocumenten heeft waaruit wordt afgeleid dat zij de immigratieautoriteiten wil misleiden;

(2) verzoekende partij zou tegenstrijdige verklaringen afleggen bijvoorbeeld over het verblijf van haar ouders of verklaringen afleggen die in strijd zijn met de algemeen en specifieke informatie bijvoorbeeld over de leeftijd waarop meisjes worden uitgehuwelijkt;

(3) verzoekende partij zou niet geloofwaardig zijn wanneer zij voorhoudt dat zij naar school ging en toch slachtoffer is van rituele initiatie en de sekte Sandy;

(4) ; en

(5) de neergelegde documenten kunnen de voorgaande appreciatie niet wijzigen.

3.2.2. Verzoekende partij deed haar verzoek om internationale bescherming op dezelfde dag als waarop zij in België toekwam en heeft telkens zij daartoe de gelegenheid kreeg alle nodige elementen aangereikt. Zij heeft hiermee diligent in overeenstemming met artikel 48/6 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 gehandeld waardoor verwerende partij redelijkerwijze niet kan concluderen dat zij de asielinstanties heeft trachten te misleiden.

Verzoekende partij zou gedwongen worden uitgehuwelijkt toen zij 18 jaar was (zie gehoorverslag CGVS van 31 oktober 2018, p. 18) :

(...)

Terwijl voorafgaand aan haar verkrachting toen zij 17 jaar was haar vriendinnen werden uitgehuwelijkt en daarna verdwenen (ibidem, p. 18):

(...)

Waarmee zij heeft verklaard dat meisjes ook voor hun 18de jaar worden uitgehuwelijkt. Verwerende partij kan hiermee niet ernstig voorhouden dat verzoekende partij verklaringen aflegt die strijdig zijn met de algemene en specifieke informatie die zij aan het administratieve dossier toevoegt.

Het feit dat verwerende partij geen school in Kolahun terugvindt betekent niet dat verzoekende partij niet de waarheid vertelt. Immers de maximale uitvergroting van de stad Kolahun op Google Maps geeft slechts de aanduiding van twee apothekers Mother & Child Pharmacie en Two Brothers Pharmacie maar verder geen gebouwen of straatnamen

(https://www.google.com/maps/place/Kolahun,+Lib%C3%A9ria/@8_285164371,-10.088545,16z/data=!4m5!3m4!1sOxfa84de56ccd4101:0xebd88flc71a23ae718m2!3d8.284736314d-10.0863269). De enige geografische aanduiding is nog de Mona River die door de stad loopt. Dit is ook de rivier die verder bij het dorp loopt en waarnaar verzoekende partij regelmatig naar verwijst. Het is niet om Google Maps hier onvoldoende ingevuld is dat de school niet zou bestaan of dat aan de verklaringen van verzoekende partij moet worden getwijfeld. Lofa is de tweede dichtstbevolkte streek van Liberia met zes districten waarvan Kolahun is een centrumstad met inwoners met kinderen die naar school moeten en buiten de stad liggen gemeenten die niet werden benoemd maar daarom niet minder bestaan.

Verzoekende partij liep High School tot de twaalfde graad maar legde geen eindexamen af (zie gehoorverslag CGVS van 31 november 2018, p. 9/31):

(...)

Dat verzoekende partij tussen de leeftijd van 10 jaar waarop zij de rituele littekens kreeg en de leeftijd van 18 jaar wanneer zij werd verkracht niet naar school zou kunnen gaan is geen appreciatie die op feiten of documenten steunt maar een vooroordeel van verwerende partij.

Er is niets ongerijmt aan de verklaring van en de onbekendheid van de verschijning "ado" voor verzoekende partij (zie gehoorverslag CGVS van 31 november 2018, p. 17/31):

(...)

indien verwerende partij daadwerkelijk de "Westerse bril" zoals zij het zelf noemt (zie gehoorverslag CGVS van 31 oktober 2018, p. 28/31) zou afzetten wanneer deze in de Liberiaanse realiteit van schadelijke culturele tradities wordt geplaatst zoals gedocumenteerd (zie stuk nr. 10).

Stuk nr. 13 is een foto van een Liberiaanse tovenaars. Het wikipedia artikel vermeldt ook Charles Taylor die door Den Haag werd veroordeeld (zie stuk nr. 9) hetgeen het actuele aantoont.

Verzoekende partij kon elementaire antwoorden geven tijdens haar eerste interview maar voelde de nood om haar verhaal te kunnen verwoorden in haar eigen taal en vroeg daarom een tolk Gbandi (zie stuk nr. 4, Verklaring betreffende de procedure DVZ van 12 oktober 2018, p. 1):

(...)

Dit is verwerende partij bekend en haar ervaring zoals blijkt uit haar bestreden beslissing:

Uit uw verklaringen bij de indiening van uw verzoek om internationale bescherming blijkt dat u aangeeft het persoonlijk onderhoud in het Engels en het Bandi te kunnen afleggen. Aangezien er geen tolk Bandi beschikbaar is, werd getracht u op 26 oktober 2018 in het Engels te horen. Tijdens dit onderhoud blijkt dat uw Engels onvoldoende is om het onderhoud verder te zetten. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er een tolk Kreyol (Pidgin-Engels van Liberia) voorzien tijdens het onderhoud van 31 oktober 2018. Tijdens dit onderhoud verklaart u de tolk goed te begrijpen (notities van het persoonlijk onderhoud dd. 31/10/2018 (verder notities CGVS), p. 2 + p. 30).

Het Liberiaans Engels is een variëteit van het Amerikaans Engels en de officiële taal van Liberia (zie stukken nrs. 5 en 8) dat wil zeggen dat zij in de overheidsinstellingen wordt gebruikt onder andere de school waar verzoekende partij haar lager middelbaar deed (zie het antwoord van verzoekende partij op vraag 11 van de Verklaring DVZ van 12 oktober 2018, p. 5):

(...)

(samengelezen met gehoorverslag CGVS van 31 oktober 2018 pp. 8-9/31) :

(...)

De Liberiaans Kreyol taal die de tolk spreekt is een lingua franca tussen stammen (zie stuk nr. 6) dat verzoekende partij niet spreekt. Zij spreekt enkel het Liberiaans Engels en het Gbandi:

(...)

De talen in Liberia bestaan uit vier taalfamilies: Mel, Mande, Kru en Gola (zie stuk nr. 5). Het Gbandi is een Mande taal dat zelf bestaat uit zes dialecten (zie stuk nr. 7). Het Gbandi heeft slecht 83 procent lexicaal gemeen met de meest gelijke andere Mande taal (zie stuk nr. 7) dat wil zeggen dat verzoekende partij 1 op 5 woorden in het Gbandi uit haar leefwereld niet kan uitdrukken in een andere Mande taal en a fortiori nog minder in het Kreyol dat gemeenschappelijk is tussen Mel, Mande, Kru en Gola.

Het Engels van de school is een andere leefwereld dan deze van de lokale gemeenschap waar verzoekende partij ritueel slachtoffer is en hiertoe reeds vroeg littekens op het lichaam werd toegebracht (zie stukken nrs. 4 Medisch attest en 3 Toelichting bij dit attest zoals hierboven geciteerd) en na haar terugkeer van de begrafenis werd ontmaagd (zie gehoorverslag CGVS van 31 oktober 2018, p. 10) :

(...)

Het Engels van verzoekende partij laat niet toe om zich voldoende aan verwerende partij verstaanbaar te maken. Zo begrijpt verwerende partij verzoekende partij verkeerd over eenvoudige zaken als het werk dat zij na school deed en rapporteerde (zie gehoorverslag CGVS van 26 oktober 2018, p. 9/11):

(...)

waar verzoekende partij wilde vertellen dat zij rijst die anderen brachten maalde met een stamper (zie citaat hierna)

Omdat verzoekende partij zich niet in het Gbandi middels een tolk kon uitdrukken is de Verklaring DVZ van 12 oktober 2018 summier ingevuld en ligt de informatie over verschillende documenten verspreid. De informatie is niettemin consistent.

Verzoekende partij legde geen tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot het verblijf van haar ouders (zie haar antwoord op vraag 13A van de Verklaring DVZ van 12 oktober 2018, p. 6) waarmee zij tot haar tiende jaar samenwoonde:

(...)

die overleden (zie haar antwoord op vraag 5 van de Vragenlijst DVZ van 12 oktober 2018, ingevoegde handgeschreven pagina die door verzoekende partij werd ondertekend) :

(...)

Uit de samenlezing van deze gerapporteerde verklaringen en de verklaringen afgelegd voor verwerende partij

(...)

Verzoekende partij is christen zoals 85,6 procent van de Liberiaanse bevolking (zie stuk nr. 8, Central Intelligence Agency (2016:498). The CIA World Factbook 2017. New York, NY: Skyhorse publishing). Het Christelijk geloof sluit even bovennatuurlijke omstandigheden niet uit. Zo verklaarde de Paus in maart 2017 nog dat "de priester moet eerst 'na een gezonde samenwerking met humane wetenschappen' (waartoe het recht behoort; eigen verduidelijking) vaststellen dat er 'bovennatuurlijke omstandigheden' voor de psychische problemen zijn" (zie stuk nr. 11, De Standaard 17 maart 2017, "Paus: 'Biechtvaders mogen beroep doen op exorcisten") die in het geval van verzoekende partij tot nachtmerries lijdt. A fortiori is dit waar voor verzoekende partij in wiens land van herkomst gedwongen initiaties in geheime genootschappen, tovenarij, verkrachtingen en rituele moorden realiteit zijn en waartegen haar nationale overheden verzoekende partij geen systematische en afdoende bescherming kunnen bieden in de zin van artikel van de Immigratiewet van 15 december 1980 zoals gedocumenteerd (zie stuk nr. 10, Liberia: UN report calls for ending sometimes deadly cultural practices that violate human rights, 18 December 2015, <http://www.refworld.org/docid/568dlc5440d.html>).

In casu getuigde verzoekende partij van deze initiatie die zij onderging en die zij documenteert (zie stuk nr. 4, Medische attest):

(...)

Verzoekende partij getuigde ook van de verkrachting (zie citaat hoger) en het gedwongen huwelijk met de duivel-tovenaar (zie gehoorverslag CGVS van 31 oktober 2018, pp. 10 en 11):
(...)

Hiertegen zijn de nationale overheden niet in staat op te treden omdat deze criminele aangelegenheden zo documenteren de Verenigde Naties als culturele eigenheid worden aanvaard (zie stuk nr. 10, Liberia: UN report calls for ending sometimes deadly cultural practices that violate human rights, 18 December 2015, <http://www.refworld.org/docid/568dlc5440d.html>).

The Special Court for Sierra Leone van Den Haag documenteert de mate waarin tovenarij hele groepen mensen kunnen bedwingen (zie stuk nr. 9, Prosecutor v. Charles Ghankay Taylor, SCSL-03-1-T, Spécial Court for Sierra Leone, 18 May 2012, <http://www.refworld.org/cases.SCSL.50589aa92.html>, 627). Hiermee rekening houdende is het niet onaannemelijk dat verzoekende partij in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt niet eerder ontsnapte.

Enkel wanneer zij de gelegenheid kreeg om naar Europa te vluchten zag zij een mogelijkheid om aan de kracht van de sekte te kunnen weerstaan (zie gehoorverslag CGVS van 31 oktober 2018, p.) :
(...)

De verklaringen van verzoekende partij over de verlossing van het kwaad dat haar als weeskind ten deel viel komen hiermee volledig overeen met het geloof van de Paus zoals hierboven geciteerd. Haar verklaringen zijn hiermee aannemelijk in de zin van artikel 48/6, § 4 van de Immigratiewet van 15 december 1980 en middels de aangebrachte documentatie die zij aan haar verzoekschrift toevoegt is de algemene geloofwaardigheid komen vast te staan (art. 48/6, § 4 van de Immigratiewet van 15 december 1980).

Het medische attest dat zij bijbrengt (zie stuk nr. 3B) getuigt dat haar fysieke integriteit eerder werd geschonden (systematische littekens per drie aangebracht toen zij als weeskind 10 jaar oud was) (zie citaat en toelichting van de raadsman hierboven geciteerd en hier integraal herhaald) waardoor de bewijslast wordt omgekeerd in de zin van artikel 48/7 van de Immigratiewet van 15 december 1980. A fortiori dient daarom in geval van twijfel deze in haar voordeel te worden uitgelegd (Office of the United Nations High Commissioner for refugees, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 1992, Geneva, §§ 203-204):

«203. After the applicant has made a genuine effort to substantiate his story there may still be a lack of evidence for some of his statements. As explained above (paragraph 196), it is hardly possible for a refugee to "prove" every part of his case and, indeed, if this were a requirement the majority of refugees would not be recognized. It is therefore frequently necessary to give the applicant the benefit of the doubt.

204. The benefit of the doubt should, however, only be given when all available evidence has been obtained and checked and when the examiner is satisfied as to the applicant's general credibility. The applicant's statements must be coherent and plausible, and must not run counter to general known facts.»

Voorgaande tekst is de essentie van artikel 48/7 van de Immigratiewet van 15 december 1980 zoals bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State en uw Raad () en is als wetsbepaling afdwingbaar. Verzoekende partij voldoet zoals hiervoor werd aangetoond aan haar bewijslast.

Verzoekende partij toont aan dat zij herhaaldelijk als kwetsbare persoon in de zin van artikel 1, 12° van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 en als meisje/jonge vrouw hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van de artikel 48/4 van voormelde Immigratiewet onderging doordat zij als weeskind slachtoffer werd van rituele fysieke verminking (zie stuk nr. 3B), als meisje genitaal werd verminkt (zie stuk nr. 3B) wat de Belgische wet verbiedt, als 18-jarige meisje werd verkracht en gedwongen zal worden uitgehuwelijkt die tevens gender gerelateerde vervolging uitmaken in de zin van artikel 48/3 van voormelde Immigratiewet (-UNHCR, Guidelines on international protection. Gender-related persecution within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the status of refugees, HCR/GIP/02/01, 7 mei 2002, <http://www.unhcr.org/3d58ddef4.pdf> :

«9. What amounts to a well-founded fear of persecution will depend on the particular circumstances of each individual case. While female and male applicants may be subjected to the same forms of harm, they may also face forms of persecution specific to their sex. International human rights law and

international criminal law clearly identify certain acts as violations of these laws, such as sexual violence, and support their characterization as serious abuses, amounting to persecution.⁴

[...]

⁴ See UNHCR's Handbook, paragraph 51.»

- UNHCR, Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 1992, Geneva, § 51:

«51. There is no universally accepted definition of "persecution", and various attempts to formulate such a definition have met with little success. From Article 33 of the 1951 Convention, it may be inferred that a threat to life or freedom on account of race, religion, nationality, political opinion or membership of a particular social group is always persecution. Other serious violations of human rights - for the same reasons - would also constitute persecution.»

-UNHCR, Guidance note on refugee claims relating to female genital mutilation. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Guidance Note on Refugee Claims relating to Female Genital Mutilation, May 2009, available at: <http://www.refworld.org/docid/4a0c28492.html>:

«7. UNHCR considers FGM to be a form of gender-based violence that inflicts severe harm, both mental and physical, and amounts to persecution.⁸ The recognition of FGM as a form of persecution is supported, in the first instance, by developments in international and regional human rights law.⁹ All forms of FGM violate a range of human rights of girls and women,¹⁰ including the right to non-discrimination,¹¹ to protection from physical and mental violence,¹² to the highest attainable standard of health,¹³ and, in the most extreme cases, to the right to life¹⁴ FGM also constitutes torture and cruel, inhuman or degrading treatment¹⁵ as affirmed by international jurisprudence and legal doctrine, including by many of the UN treaty monitoring bodies,¹⁶ the Special Procedures of the Human Rights Council,¹⁷ and the European Court of Human Rights.¹⁸»)

terwijl deze gendergerelateerde vervolging en onmenselijke behandelingen niet cultureel gerelativeerd kunnen worden (FELLER Erica, TÜRK Volker en NICHOLSON Frances (eds.) (2003: 333). Cambridge: Cambridge University Press, met verwijzingen).

Het voordeel van de twijfel dient rederlijkerwijze aan verzoekende partij te worden toegekend.

Verwerende partij kan om voorgaande redenen niet redelijkerwijze argumenteren dat

De motieven zijn kennelijk foutief en niet dragend.

Schending van de motiveringsplicht.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing artikel 48/3 van de Immigratiewet van 15 december 1980 artikel 48/3 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met artikel 1A(2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 zoals gewijzigd en met artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 iuncto artikel 10(2) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad alsook artikel 48/4 van voormelde Wet van 15 december 1980 in samenhang gelezen met de artikelen 4 iuncto 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 iuncto artikel 15, b) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad.

Wie ritueel wordt gekerfd, genitaal verminkt en sterft door door rituele moord terwijl de overheid ideologisch en actief faalt dan is er sprake van een reëel risico op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen in de zin van artikel 4 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000.

Om deze en voorgaande redenen kunnen de motieven de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissing artikel 48/4, b) van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980.

Alle overige motieven die in de bestreden beslissing worden aangehaald worden om voorgaande redenen irrelevant of kennelijk foutief.

§. De administratieve rechtshandeling mag vooreerst niet strijdig zijn met de wet. Het woord "wet" wordt hier in de meest algemene materiële betekenis gebruikt. Het verdragsrecht en inzonderheid de communautaire verdragen en het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens, behoren tot de bronnen van het Belgisch administratief recht (A. MAST, J. DU JARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 963).

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 schrijft de motivering van de administratieve beslissing voor en is een bijzondere toepassing van de Wet van 29 juli 1991.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meedegeedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, nr.748).

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Het vermelden van de juridische overwegingen houdt in dat in concreto op een ondubbelzinnige wijze moet verwezen worden naar de toegepaste norm of het beginsel van behoorlijk bestuur (R.v.St. 2 februari 1999, nr. 78960). De feitelijke gegevens zijn de gegevens die voor de toepassing van de norm zorgen (R.v.St. 3 mei 2000, nr. 87008).

De term "afdoende" bevestigt de rechtspraak van de Raad van State welke van oudsher van een deugdelijke motivering vereist dat zij meer is dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2002, nr. 749). De motivering moet pertinent zijn, d.w.z., duidelijk te maken hebben met de beslissing (R.v.St. 9 juni 1993, nr. 43 259; R.v.St. 30 maart 1998, nr. 72834). Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z., dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (R.v.St. 3 maart 1993, nr. 42143; R.v.St. 30 juni 1993, nr. 43 596). Draagkrachtig betekent dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is.

De materiële motiveringsplicht, dat wil zeggen de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de bestreden beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (R.v.St. 25 juni 2004, nr. 133.153).

Hierboven werd aangetoond dat aan deze voorwaarden niet is voldaan.

3.2.3. Verwerende partij kon niet redelijkerwijze tot de bestreden beslissing komen.

De middelen zijn gegrond."

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoekster volgende nieuwe stavingstukken:

- een email van haar raadsman van 5 november 2018 (stuk 3);
- een medisch attest van 5 november 2018 (stuk 3B);
- Wikipedia-pagina's over talen in Liberia (stukken 5, 6 en 7);
- "The CIA World Fact Book", p. 498 (stuk 8);
- een uitspraak van het Special Court for Sierra Leone van 18 mei 2012 (stuk 9);
- een publicatie van UNHCR van 18 december 2015, getiteld "Liberia: UN report calls for ending sometimes deadly cultural practices that violate human rights" (stuk 10);
- een persartikel uit De Standaard van 17 maart 2017, getiteld "Paus: 'Biechtvaders mogen beroep doen op exorcisten'" (stuk 11);
- een bladzijde uit het "BTI 2018 Country Report Liberia" (stuk 12);
- een Wikipedia-pagina over de Poro (stuk 13).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.3.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van artikel 10.2 van de richtlijn 2011/95/EU, de artikelen 47, 52 en 53 van het Handvest en artikel 13 van het EVRM, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze bepalingen geschonden acht.

2.3.3.2. Aangaande verzoeksters verwijzing naar artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kan bijgevolg de schending van de artikel 15, b), van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.3.3. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde kan worden gesteld inzake de aangevoerde schending van artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt.

2.3.3.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zij het gedwongen karakter van het huwelijk met een ‘ado’, een magiër, niet aannemelijk kan maken. De commissaris-generaal komt tot dit besluit op

basis van de vaststellingen dat (i) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over het overlijden van haar ouders, dat (ii) verzoekster het niet aannemelijk maakt dat zij door M. B. in huis opgenomen en opgevoed werd, dat (iii) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over de verblijfplaats van haar zus, dat (iv) verzoekster verklaringen aflegde over haar opvoeding die niet aannemelijk zijn in een door haar aangehaalde context van een kleine dorpsgemeenschap in Lofa County waar zij uiteindelijk geofferd en onder dwang uitgehuwelijkt zal worden, dat (v) het allerminst aannemelijk is dat M. B. verzoekster zou smeken om te trouwen met een 'ado' en haar gedurende twee jaar tracht te overtuigen, indien verzoekster gedwongen uitgehuwelijkt werd en het evenmin aannemelijk is dat verzoekster gedurende een periode van twee jaar de dreiging van een gedwongen huwelijk niet serieus zou nemen, dat (vi) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over of M. B. de 'ado' aan wie verzoekster zou worden uitgehuwelijkt een duivel noemde, dat (vii) verzoekster inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegde over J, een vriendin van M. B., dat (viii) verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegde over de personen met wie zij sprak over het huwelijk, dat (ix) verzoekster allerminst aannemelijk kan maken dat de vergaderingen van de Sande Bush-gemeenschap in september op dagelijkse basis plaats hadden en dat zij op deze vergaderingen aanwezig was, dat (x) verzoekster verklaringen aflegde die tegenstrijdig zijn met de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) beschikt, dat (xi) het verwonderlijk is dat verzoekster, die uitgehuwelijkt zou worden aan een 'ado', de woonst en het dorp zomaar kan verlaten omdat zij daar zin in heeft, dat (xii) verzoekster inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar reis naar België, dat (xiii) het medisch attest dat verzoekster voorlegde weliswaar bevestigt dat zij littekens heeft opgelopen, doch geen uitsluitel biedt over de omstandigheden waarin zij deze heeft opgelopen, en dat (xiv) uit hetzelfde medisch attest eveneens blijkt dat verzoekster een genitale verminking type II ondergaan heeft, doch dat verzoekster geen vrees met betrekking tot haar genitale verminking uit. Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

2.3.5.1. Waar verzoekster een schending van artikel 18 van het Handvest aanvoert, merkt de Raad op dat deze bepaling het Verdrag van Genève slechts bevestigt. In het kader van huidig beroep zal worden nagegaan of verzoekster voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag van Genève.

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoekster er niet in slaagt om haar gedwongen uithuwelijking aan een 'ado' en dus haar vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt de Raad vast dat enkele merkwaardigheden in verzoeksters verklaringen twijfels doen rijzen bij het door haar van zichzelf geschetste profiel. Zo verklaarde verzoekster dat zij sinds het overlijden van haar ouders, toen zij tien jaar was, door M. B., een goede vriendin van haar moeder, werd opgevoed, doch kon zij spontaan bijzonder weinig informatie over deze vrouw geven. Buiten het feit dat deze vrouw besloot om voor haar te zorgen omdat ze een hele goede vriendin was van haar moeder en dat zij betrokken is bij kwade praktijken – zoals besnijdenissen – en haar naar de Sandy Bush gemeenschap gebracht heeft (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van 31 oktober 2018, p. 14-15), weet verzoekster niets meer te vertellen over deze vrouw, bij wie zij volgens haar verklaringen vanaf haar tiende levensjaar zou hebben verbleven en die haar sindsdien zou hebben opgevoed. Daarnaast legde verzoekster tegenstrijdige verklaringen af over de verblijfplaats van haar zus. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde zij immers dat haar zus zich in Guinee bevond (adm. doss., stuk 17, Verklaring DVZ, p. 8, nr. 17), terwijl zij op het CGVS verklaarde dat haar werd verteld dat haar zus in Liberia is (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud

van 31 oktober 2018, p. 16). Bovendien legde verzoekster over haar opvoeding verklaringen af die niet aannemelijk zijn in een door haar aangehaalde context van een kleine dorpsgemeenschap in Lofa County waar zij uiteindelijk geofferd en onder dwang uitgehuwelijkt zou worden. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

“Daarenboven verklaart u de ‘high school’ gedaan te hebben, nl. tot de 12e graad onderwijs (notities CGVS, p. 9). Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt echter dat de schoolplicht in Liberia afloopt op de leeftijd van 15 jaar en 58% van de jongeren (in 2014) niet over een diploma lager onderwijs beschikten (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). De 12e graad wordt pas bereikt wanneer de student 17-18 jaar is. Dit is enkele jaren boven de maximumleeftijd van de schoolplicht. Indien u werkelijk in een afgelegen, landelijke omgeving woonde en M. B. (...) werkelijk de bedoeling had u uit te huwelijken in het kader van traditionele, kwade praktijken, is het niet aannemelijk - zeker niet in de geschetste Liberiaanse context - dat u tot de 12e graad school kon lopen. Bovendien verklaart u school gelopen te hebben in de William Booth-school net buiten het dorp (notities CGVS, p. 26). U verklaart eveneens naar een overheidsschool gegaan te zijn. Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt echter dat er in Lofa County geen William Booth school gevestigd is (informatie beschikbaar in uw administratieve dossier). Bovendien is de William Booth-school geen door de overheid georganiseerde onderwijsinstelling, maar wordt de school wel beheerd door het Leger des Heils.”

Door in het verzoekschrift te stellen dat het feit dat de commissaris-generaal “geen school in Kolahun terugvindt” niet betekent dat zij niet de waarheid vertelt en hierbij te verwijzen naar “Google Maps”, slaagt verzoekster er niet in de voorgaande motieven te weerleggen of te ontkrachten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal informatie heeft opgezocht over “The Salvation Army”, een schoolsysteem dat in 1865 werd gesticht door William en Catherine Booth, en dat er elf scholen in dit systeem zijn, doch dat geen van deze scholen in Lofa County gevestigd is (adm. doss., stuk 14, map met ‘landeninformatie’, “The Salvation Army. School system”). Deze informatie heeft geen uitstaans met “Google Maps”, waarnaar verzoekster refereert. Voorts brengt verzoekster zelf geen informatie aan die aantoonde dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing baseert onjuist of onvolledig is. Ook door nogmaals haar verklaringen die zij op het CGVS heeft gedaan weer te geven en te poneren dat de bestreden beslissing berust op vooroordelen, slaagt verzoekster er niet in om de voorgaande motieven *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven worden bijgevolg door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Dat verzoekster onduidelijkheid schept over haar profiel ondermijnt naar het oordeel van de Raad haar algemene geloofwaardigheid.

Daarbij komt dat verzoekster niet kan overtuigen waar zij verklaart dat zij door M. B. gedwongen werd om met een ‘ado’ te huwen.

Zo acht de Raad het allerminst aannemelijk dat M. B. verzoekster gedurende twee jaar zou trachten te overtuigen om te huwen wanneer het daadwerkelijk om een gedwongen huwelijk zou gaan. Evenmin acht de Raad het aannemelijk dat verzoekster er gedurende al die tijd niet eens aan gedacht heeft om te ontsnappen aan dit huwelijk. In de bestreden beslissing wordt dit alles als volgt toegelicht:

“U verklaart aanvankelijk dat u op 18-jarige leeftijd – in 2016 - door M. B. (...) ontmaagd werd (notities CGVS, p. 10). Enkele dagen daarna begon zij u te spreken over iemand die met u zou trouwen. Even later verklaart u dat u vanaf augustus (2018) de mensen begon te zien en de vergaderingen, en - dan pas - zag u dat wat M. B. (...) vertelde serieus was (notities CGVS, p. 14). Later verklaart u nogmaals dat zij (M. B. (...)) eerst de initiatie deed (toen u 18 jaar was), maar nam u het toen niet serieus (notities CGVS, p. 23-24). U nam het pas serieus toen ze zei dat u zou gaan trouwen. Gevraagd of het twee jaar duurde voor ze u vertelde dat u ging trouwen, verklaart u dat ze u, toen u 18 jaar was, vertelde dat u klaargemaakt moest worden voor het huwelijk. Ter bevestiging gevraagd of zij u al zei dat u moest trouwen toen u 18 jaar was, antwoordt u bevestigend. Gevraagd waarom de initiatie zolang duurt, verklaart u “Naar mijn mening was dat de tijd die ze gaf zodat het dan officieel was om te trouwen.” Nogmaals gevraagd waarom het twee jaar duurde voor het huwelijk zou plaatshebben, te meer daar M. B. (...) u toch ook onmiddellijk na de initiatie op uw 18 jaar kon laten trouwen, verklaart u dat het was om u te overtuigen. Ter bevestiging gevraagd of die 2 jaar was om u te overtuigen, verklaart u dat M. B. (...) u zelfs smeekte en dat het was om u te overtuigen. Het is echter allerminst aannemelijk dat M. B. (...) u zou smeken om te trouwen en u gedurende 2 jaar tracht te overtuigen, indien u gedwongen uitgehuwelijkt werd. Het is daarenboven niet aannemelijk dat u gedurende een periode van 2 jaar de dreiging van een gedwongen huwelijk niet serieus zou nemen, te meer daar u verklaart eigenlijk al 2 jaar angst te hebben (notities CGVS, p. 19). U verklaart bang geweest te zijn omdat er vriendinnen waren die door dat huwelijksproces gingen en niet meer terugkwamen. Hoewel u op 17 à 18-jarige leeftijd reeds wist over andere meisjes die verdwenen nadat ze getrouwd waren (notities CGVS, p. 24) en u

hoopte niet zo'n slachtoffer te worden, neemt u het op handen zijnde huwelijk niet ernstig. Wat meer is, de gedachte te ontsnappen aan het gedwongen huwelijk komt pas bij u op in het begin van augustus 2018 (notities CGVS, p. 13), toen M. B. (...) vergaderingen organiseerde voor haar huis. Het is echter niet aannemelijk dat u niet eerder dacht aan ontsnappen uit uw situatie, te meer daar u eveneens vreesde te verdwijnen zoals uw vriendinnen. U kan het dan ook niet aannemelijk maken in dergelijke omstandigheden geleefd te hebben."

Verzoekster wijst op bovennatuurlijke omstandigheden en tovenarij om te duiden dat het niet onaannemelijk is dat zij niet eerder ontsnapte en enkel wanneer zij de gelegenheid kreeg om naar Europa te vluchten een mogelijkheid zag om aan de kracht van de sekse te kunnen weerstaan. Deze verklaring (*post factum*) vindt evenwel geen steun in het administratief dossier en vermag de voorgaande motieven bijgevolg niet te weerleggen of te ontkrachten. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers dat zij pas vanaf augustus, toen zij de mensen op regelmatige basis zag vergaderen, besepte dat wat M. B. haar vertelde serieus was en dat ze toen pas de beslissing nam om te ontsnappen (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van 31 oktober 2018, p. 14). De reden dat verzoekster daarvoor niet aan ontsnappen dacht, lijkt dan ook eerder te zijn dat zij de kwestie op dat ogenblik niet (voldoende) ernstig nam. Voorts verklaarde verzoekster dat zij op het moment dat M. B. naar het dorp was gegaan besloot om zonder iemand iets te vertellen te vertrekken naar haar vriendin H. (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van 31 oktober 2018, p. 25-26). Op dat ogenblik was er echter nog geen sprake van een gelegenheid om naar Europa te vluchten. Verzoekster verwijst *in casu* dan ook niet dienstig naar informatie die zij als bijlage bij haar verzoekschrift voegde over bepaalde culturele praktijken in Liberia (zie stukkenbundel verzoekster, stukken 8, 9, 10 en 11). De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster niet worden weerlegd, door de Raad overgenomen.

Bovendien acht ook de Raad het weinig geloofwaardig dat verzoekster, die gedwongen uitgehuwelijkt zou worden, de woonst en het dorp zomaar kan verlaten omdat zij daar zin in heeft (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van 31 oktober 2018, p. 26), temeer daar verzoekster dacht dat de meeste mensen die bij de Sande Bush gemeenschap gaan mensen uit het dorp zijn (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van 31 oktober 2018, p. 19), en er dus toch kan worden van uitgegaan dat er een zekere controle zou zijn over haar verplaatsingen.

Tevens is het weinig aannemelijk dat verzoekster, indien zij daadwerkelijk gedwongen zou worden om te huwen, de naam van de man met wie zij zou moeten huwen niet kent en dat zij voorts tegenstrijdige verklaringen aflegde over de omstandigheid of M. B. deze 'ado' al dan niet een duivel noemde. De bestreden beslissing bevat op dit punt de volgende toelichting:

"Gevraagd naar de naam van de persoon met wie u moest trouwen (notities CGVS, p. 17), verklaart u dat hij een duivel was en u zijn naam niet kan weten. Door de interviewer gesteld dat een man een naam heeft, verklaart u dat hij en uzelf nooit bij elkaar gezeten hebben. U verklaart verder dat u hem nooit ontmoet heeft om met hem te praten. Eerder verklaarde u tijdens het onderhoud reeds dat M. B. (...) u, toen u 18 jaar was, zei dat u heel snel aan de duivel gegeven zou worden (notities CGVS, p. 11). Later tijdens het onderhoud verklaart u echter dat M. B. (...) u vertelde dat u met een man moest trouwen, maar dat ze niet zei dat het een duivel was (notities CGVS, p. 22). U legt tegenstrijdige verklaringen af of M. B. (...) deze 'ado' een duivel noemde, te meer daar u door de interviewer eerder reeds gevraagd werd "Wat dacht u toen u de eerste keer hoorde dat u met de duivel moest trouwen?" (notities CGVS, p. 12) en "Toen u 18 jaar was en M. B. (...) zei u dat u met de duivel zou trouwen, was u ook bang dat u op die manier zou verdwijnen?" (notities CGVS, p. 13) en u bij geen van deze gestelde vragen aanvoert dat M. B. (...) deze 'ado' nooit een duivel genoemd heeft."

Verzoekster slaagt er niet in deze tegenstrijdigheid in haar verklaringen te weerleggen door louter te wijzen op "de Liberiaanse realiteit van schadelijke culturele tradities". Dat er in Liberia (geheime) gemeenschappen bestaan waarin aan tovenarij, hekserij, foltering, rituele moorden en gedwongen huwelijken wordt gedaan, verklaart geenszins waarom verzoekster de naam van de man met wie ze zou moeten trouwen niet kent en waarom ze de ene keer zegt dat M. B. deze man een duivel heeft genoemd en dit de volgende keer *mordicus* ontkent.

Daarnaast legde verzoekster inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af over J., een vriendin van M. B., en over de personen met wie zij over haar gedwongen huwelijk sprak. In de bestreden beslissing wordt dit als volgt toegelicht:

"Bovendien legt u inconsistente en tegenstrijdige verklaringen af over J. (...), een vriendin van M. B. (...) (notities CGVS, p. 20). U verklaart dat u aan J. (...) vertelde dat u eigenlijk niet wou trouwen, waarna zij u vertelde dat u reeds markeringen op uw lichaam heeft – die eveneens bevestigd worden met een medisch attest – en dat u daarom verplicht bent bij de gemeenschap te gaan en dat u verplicht geofferd

wordt aan de gemeenschap. Echter, eerder tijdens het onderhoud kan u enkel aangeven dat deze vriendin niet ver van het dorp bij de beek verbleef (notities CGVS, p. 11) en verklaart u uitdrukkelijk geen nauwe betrekkingen of gesprekken gehad te hebben met deze vrouw, hoewel zij tijdens de bewuste bijeenkomsten aan uw kant stond en u niet wou dwingen om een bepaalde vloeistof op te drinken. U maakt het niet aannemelijk met J. (...) gesproken te hebben over uw gedwongen huwelijk.

Daarenboven, gevraagd of u met iemand over het huwelijk sprak, antwoordt u ontkennend (notities CGVS, p. 17). Ter verduidelijking gevraagd of u met iemand eender wat omtrent het huwelijk besproken heeft, antwoordt u nogmaals ontkennend. U verklaart elders echter met meerdere personen het huwelijk en uw bereidheid om te huwen besproken te hebben, o.m. met H. (...) en de blanke man die u geholpen heeft (notities CGVS, p. 23). Gevraagd of u het aan nog anderen gezegd heeft, antwoordt u ontkennend. Eerder verklaarde u echter dat u ook met J. (...), de vriendin van M. B. (...) sprak over uw nakende huwelijk (notities CGVS, p. 20). U legt tegenstrijdige verklaringen af over de personen met wie u sprak over het huwelijk.”

In zoverre verzoekster deze motieven tracht te ontcrachten door een theoretische uiteenzetting aan te reiken over de talen in Liberia en te stellen dat zij de Liberiaanse Kreyol taal van de tolk niet verstaat nu zij enkel het Liberiaans Engels en het Gbandi spreekt, wordt er op gewezen dat zij, zoals ook al in de bestreden beslissing op goede gronden wordt opgemerkt, zowel bij aanvang als aan het einde van het tweede gehoor op het CGVS verklaarde de tolk goed te begrijpen (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van 31 oktober 2018, p. 2 en 30). Voorts is het juist dat tijdens het eerste gehoor op het CGVS gebleken is dat het Engels van verzoekster onvoldoende was om het onderhoud verder te zetten, doch hieraan werd passend tegemoet gekomen door vijf dagen later in een tweede persoonlijk onderhoud, ditmaal met een tolk Krio (Kreyol), te voorzien. Ten slotte blijkt uit het administratief dossier niet – en verzoekster toont niet aan – dat verzoekster tijdens dit tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS problemen heeft gekend om zich uit te drukken en dat de conclusie van de bestreden beslissing mogelijks anders zou zijn geweest indien deze problemen er niet waren geweest. De door verzoekster bij haar verzoekschrift gevoegde Wikipedia-pagina's over talen in Liberia (stukken 5, 6 en 7) worden *in casu* dan ook niet dienstig bijgebracht. De omstandigheid dat verzoekster bij de DVZ nog verklaard heeft dat zij op het CGVS de taal Gbandi zou willen spreken, doet aan al het voorgaande geen afbreuk.

De vaststelling dat verzoekster over deze elementen van haar relaas tegenstrijdige verklaringen aflegde, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoekster de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“U verklaart eveneens dat M. B. (...) vanaf augustus bijeenkomsten (of vergaderingen) organiseerde met andere leden van de Sande Bush-gemeenschap (notities CGVS, p. 10-11). U verklaart verder dat de vergaderingen vanaf september niet langer wekelijks gebeurden, maar dagelijks. Later tijdens het onderhoud verklaart u dat de vergaderingen in september meer frequent waren (notities CGVS, p. 22). Gevraagd hoe u weet dat deze vergaderingen in september frequenter waren, als u toen al weg was uit het dorp, verklaart u uitdrukkelijk dat de laatste vergadering voor u wegging op 1 september was. Eerder verklaarde u reeds dat u op 4 september uw dorp verliet en naar het dorp van H. (...) ging (notities CGVS, p. 5). U heeft slechts 1 vergadering meegemaakt in de maand september - waarna u nog enkele dagen in het dorp verbleef zonder dat een nieuwe vergadering plaats had – en kan dus allermindst aannemelijk maken dat de vergaderingen in september op dagelijkse basis plaats hadden, te meer daar u na uw vertrek uit uw dorp niets meer vernomen heeft over M. B. (...) (notities CGVS, p. 27) en u geen nieuws heeft over uw dorp sinds u er weggegaan bent (notities CGVS, p. 28). Daarenboven maakt u uw eigen aanwezigheid op deze bijeenkomsten niet aannemelijk, u immers meerdere malen gevraagd of u ooit aanwezig was bij zo'n bijeenkomst, antwoordt u ontkennend (notities CGVS, p. 15 + p. 20), hoewel u tijdens een van deze bijeenkomsten voorgesteld werd om een vloeistof te drinken (notities CGVS, p. 10).”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoekster volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Verder wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing op goede gronden op dat verzoekster verklaringen aflegde die strijdig zijn met de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Op het CGVS verklaarde verzoekster dat in Liberia meisjes pas vanaf hun 18 jaar uitgehuwelijkt worden (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud van 31 oktober 2018, p. 21). Uit informatie in het administratief dossier blijkt nochtans dat in Liberia onder het gewoonterecht meisjes vanaf 16 jaar mogen huwen (adm. doss., stuk 14, map met 'landeninformatie', OHCHR, “*Human Rights Committee examines Liberia's initial report*”, 10 juli 2018). Verzoekster verwijst in het verzoekschrift naar een passage uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 31 oktober 2018 om

te concluderen dat zij heeft verklaard dat meisjes ook vóór hun 18de jaar worden uitgehuwelijkt, doch een dergelijke verklaring kan in de aangehaalde passage – of in de rest van het gehoorverslag – niet worden gelezen. Verzoekster verklaarde enkel dat zij zelf 17 of 18 jaar was toen vriendinnen gingen trouwen en verdwenen, doch dit zegt niets over de leeftijd van die vriendinnen toen hadden. Aldus slaagt verzoekster er niet in het motief in de bestreden beslissing dat zij verklaringen aflegde die strijdig zijn met de informatie in het administratief dossier te weerleggen.

Ten slotte kan de commissaris-generaal worden gevolgd waar hij stelt dat verzoekster inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegde over haar reis naar België. De commissaris-generaal licht dit in de bestreden beslissing als volgt toe:

“U verklaart aanvankelijk Liberia verlaten te hebben op 10 oktober (notities CGVS, p. 3). Gevraagd of u voor 10 oktober 2018 Liberia ooit verlaten heeft, antwoordt u ontkennend. Later verklaart u echter in de periode van 18 september tot 10 oktober tussen de grens van Guinee en Liberia geweest te zijn (notities CGVS, p. 5), en het merendeel van de tijd in Conakry verbleven te hebben. Voor de DVZ verklaarde u echter Liberia verlaten te hebben op 10 oktober en slechts een dag in Conakry verbleven te hebben (Verklaring DVZ, p. 11). Daarenboven verklaart u dat u van de grens naar Angie (in Conakry), zo'n 2 uur te voet onderweg bent (notities CGVS, p. 6). Uit informatie beschikbaar voor het CGVS blijkt dit echter onmogelijk, aangezien de afstand tussen Conakry en de grens met Liberia meer dan 500 kilometer bedraagt (beschikbaar in uw administratieve dossier). Hoewel u verklaart niet meer teruggekeerd te zijn naar Liberia (notities CGVS, p. 28-29), blijkt uit informatie die door de luchtvaartpolitie verstrekt werd dat u naar België gereisd bent met een vlucht komende van Monrovia, Liberia (Verslag Aanvraag Internationale Bescherming - vervolg). Uit deze zelfde informatie blijkt dat u voor de luchtvaartpolitie verklaarde vanuit Conakry aangekomen te zijn, ook wanneer u meegedeeld werd dat er op de bewuste dag geen vlucht uit Conakry toekwam. Hoewel de luchtvaartpolitie u camerabeelden toonde, bleef u volhouden vanuit Conakry te komen. Voor het CGVS verklaart u echter nooit in de richting van Monrovia geweest te zijn (notities CGVS, p. 6-7). Gevraagd of u niet met het vliegtuig uit Monrovia kwam, verklaart u “Ik weet niet van waar ik vertrok.” Gevraagd hoever de luchthaven van Conakry was, verklaart u dat het met een motorfiets ongeveer een uur was. Ter bevestiging gevraagd of het een luchthaven dichtbij Conakry was, haalt u uw schouders op. Bevestiging gevraagd, verklaart u vertrokken te zijn van de grens en dat u niet kon zeggen of het de richting was van Guinee of Monrovia. Verder gevraagd hoe u dat niet kan weten, omdat u in de luchthaven toch ergens zal zien of deze in Guinee of Liberia ligt, verklaart u “Ik heb niet gezegd dat we niet naar een luchthaven gingen. Ik nam het vliegtuig, maar ik weet niet meer of het in Guinee of Liberia was.” Gevraagd naar de naam van de luchthaven, weet u deze niet. Gevraagd naar de grote hoofdletters die op het bagagelabel stonden, kan u zich niet meer herinneren wat erop stond. Door de interviewer opgemerkt dat u zei dat u in Conakry een vliegtuig nam toen u videobeelden getoond werden waaruit bleek dat u met een vliegtuig komende vanuit Monrovia gereisd had, verklaart u dat er u alleen gezegd werd dat ze uw bewegingen wilden nagaan, maar dat ze u niet getoond hebben dat u uit Monrovia kwam. Gevraagd of ze u geen videobeelden getoond hebben, verklaart u dat ze u bij uw aankomst uw vingerafdrukken namen en een foto van uw tas, maar dat ze u geen beelden van uw bewegingen getoond hebben. Ter bevestiging gevraagd of ze die (beelden) nooit getoond hebben, verklaart u dat ze nooit getoond werden. U legt tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af over uw reis naar België, waardoor eveneens uw reisweg onaannemelijk is.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoekster volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

De voorgaande motieven volstaan om te concluderen dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij een terugkeer naar Liberia gedwongen zal worden uitgehuwelijkt aan een 'ado'.

Waar verzoekster nog wijst op het medisch attest dat zij heeft voorgelegd en waaruit blijkt dat zij reeds een initiatie heeft ondergaan en meent dat de bewijslast in dit geval in toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet dient te worden omgekeerd, wordt er op gewezen dat dit attest geen uitsluitel biedt over de omstandigheden waarin zij deze littekens heeft opgelopen en dat zij op geen enkel moment enige vrees heeft geuit om opnieuw geïnitieerd te worden of een genitale verminking te ondergaan. Deze elementen vormen dan ook geen aanwijzing dat verzoeksters vrees voor een gedwongen huwelijk gegrond is.

De Raad merkt verder op dat verzoekster de motieven in de bestreden beslissing aan de hand van concrete en inhoudelijke argumenten moet weerleggen. Een theoretische uiteenzetting over het voordeel van de twijfel, die niet is toegespitst op de elementen *in casu*, volstaat hiertoe niet. Ook de

omstandigheid dat verzoekster haar verzoek om internationale bescherming heeft ingediend op de dag waarop zij toekwam in België, doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen.

Gelet op het voorgaande, kan verzoekster niet worden gevolgd in zoverre zij lijkt voor te houden dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.6.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Liberia zou hebben gekend.

2.3.6.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Liberia actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.6.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes december tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN